

Chương 7: Ma Vương Thành (7) - Bị Truy Sát

(Số từ: 2842)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:31 PM 27/04/2024

Tôi chưa bao giờ tưởng tượng rằng một ngày nào đó cuộc đời mình sẽ gắn liền với một cô bé thậm chí còn không phải là nhân vật chính trong tiểu thuyết của tôi.

Nhưng tôi cũng không ngờ lại thấy binh lính cướp bóc trong Nhân Ma Đại Chiến mà tôi mô tả trong đó. Tôi không cần thiết hay có lý do gì để tưởng tượng những điều như vậy khi viết tiểu thuyết.

Thông thường, những thứ như thế này không được đưa vào câu chuyện chính trong những tiểu thuyết như thế này, phải không? Điều này hoàn toàn không liên quan đến câu chuyện chính, nhưng thế giới này có quy mô lớn hơn nhiều so với câu chuyện chính nhỉ?

Trong khi nhân vật chính đang chờ đợi để vào Temple Gardias để trí tưởng tượng của mình tuôn trào, trong phần Mở Đầu trước khi câu chuyện chính bắt đầu, một Công chúa sắp bị ám sát và Hoàng Tử Quý đang chiến đấu tận răng để cứu cô ấy. Điều đó đã xảy ra ngay bây giờ.

Thế giới mà tôi mô tả này, với tất cả những khoảng trống được lấp đầy, thực tế hơn tôi tưởng tượng. Điều đó khiến toàn bộ chuyện này càng trở nên đáng sợ hơn.

Dyrus không ngừng bước đi, trong khi anh ấy có vẻ thất vọng và tức giận vì bị đối xử giống như những kẻ lai tạp hành động vì lòng tham cá nhân.

Khi tôi đang vội vã rời khỏi Ma Vương Thành, Dyrus bất ngờ nắm lấy cánh tay tôi.

“!”

Dyrus bất ngờ lên vào hành lang cạnh anh ấy, không phải hướng chúng tôi định đi, và giấu tôi sau bức tượng Gargoyle ở hành lang. Vẻ mặt của Dyrus rất nghiêm túc.

“Các Hiệp Sĩ của Công Tước Salerian.”

Tôi biết ý anh ấy là gì nên tôi lập tức nín thở.

Công Tước Salerian.

Gia tộc bên ngoài của Bertus và lý do khiến hắn có nhiều người đi theo đến vậy. Nếu Charlotte đánh giá Francis không nhất thiết phải là kẻ thù thì Công Tước Salerian chắc chắn sẽ là kẻ thù của Công chúa. Mục tiêu bao trùm của Công Tước Salerian là đưa Bertus trở thành Hoàng Đế.

Rất có thể Francis đã bị chúng giết.

Dyrus nín thở và căng thẳng. Tôi không biết Dyrus có địa vị như thế nào, nhưng anh ấy nói anh ấy là Trung úy.

Ngoài ra, Hiệp Sĩ của Công Tước Salerian, một trong những gia đình quý tộc quyền lực nhất Đế Quốc, sẽ có uy tín không thể so sánh với bất kỳ quý tộc nào khác. Mặc dù tôi không thực sự chắc chắn nhưng họ chắc hẳn là những Hiệp Sĩ cấp cao vượt trội hơn nhiều so với các Hiệp Sĩ bình thường.

Chưa kể đến kỹ năng của họ.

-Keng, keng, keng

Có một số lượng lớn trong số chúng.

-Có chắc là chúng đã vào Ma Vương Thành và chưa đi ra không?

-Chắc ạ.

-Không thể nói đó là điều tốt hay xấu...

-Chúng ta nên làm gì nếu tìm thấy hắc?

-Ta có cần phải nói thẳng ra không?

-Chúng ta cũng sẽ đưa sĩ quan đó vào à?

-Do số hắc đen thôi.

Chúng không đề cập đến một người cụ thể trong cuộc trò chuyện, nhưng rõ ràng chúng đang tìm kiếm ai.

Chúng đang tìm kiếm tôi và Dyrus. Dyrus đang nín thở trong khi nghiêng răng.

Chúng sẽ đi ngang qua. Chúng không thể chú ý đến chúng ta.

Sau đó.

Tôi nhận ra thật ngu ngốc khi nghĩ rằng chúng tôi có thể đánh lừa giác quan của các Thượng Cấp Hiệp Sĩ.

“Tôi nghĩ chúng ở đằng kia.”

Một trong những Hiệp Sĩ bình tĩnh nói, như thể chúng không vội đi tìm chúng tôi.

“Chúng đang thở khá khó khăn. Có vẻ như chúng đang lo lắng. Đây, thật khó để không nhận ra điều đó.”

Một loạt Hiệp Sĩ gần đó đã đến đó sau khi nghe tiếng gọi.

Tổng cộng có 4 Hiệp Sĩ. Dyrus và tôi bước ra từ phía sau bức tượng và từ từ lùi lại.

4 Hiệp Sĩ trong bộ áo giáp lỏng lẫ xuất hiện và đang nhìn Dyrus.

Người Hiệp Sĩ, với vẻ mặt thoải mái, tặc lưỡi nhẹ. Sau đó, người có vẻ là cấp cao nhất mở miệng.

“Công chúa thực sự là một cô gái đáng thương.”

“.....”

“Ta không phải là người duy nhất, nhưng ngài ấy cứ bắt ta phải giết những kẻ chống đối.”

Hiệp Sĩ thở dài rằng hẳn sẽ phải giết từ 1 đến 10 người. Tôi thậm chí không cảm thấy muốn mâu thuẫn với hắn.

“Thật đáng xấu hổ. Đối với các Hiệp Sĩ của Đế Quốc, lại ra tay với Hoàng Tộc!” Dyrus hét lên.

“Nếu người nghĩ rằng lời than vãn của một tên ất ơ nào đó mà ta thậm chí còn không biết tên sẽ gây ra một vết xước nhỏ cho danh dự của ta..... Ta rất tiếc phải nói điều này, nhưng ta thực sự không quan tâm.”

Hắn dường như không quan tâm chút nào đến những lời buộc tội mà hắn nghe được từ những người không xứng đáng với thời gian của hắn.

“Ừ, đó không phải là một điều dễ chịu. Ta thừa nhận.”

Anh ấy mỉm cười cay đắng với chính mình.

“Ta không thể tin rằng mình phải kết thúc một ngày đẫm máu Ác Quỷ bằng cách đổ máu con người.”

Có vẻ như hắn khá khó chịu khi phải làm một việc như vậy. Chỉ vì Công chúa không chết nên hắn mới phải làm chuyện như thế này.

Tuy nhiên, ngoài sự không hài lòng đó, hành động của hắn không hề có chút do dự nào.

-Sching!

Khi Hiệp Sĩ đó rút kiếm ra, tất cả các Hiệp Sĩ khác cũng làm như vậy. Chúng tôi có thể chạy lại, nhưng sớm muộn gì chúng tôi cũng sẽ bị bắt. Khả năng thể chất của chúng hoàn toàn không chỉ vượt qua tôi mà còn vượt xa cả Dyrus.

Một cuộn.

Chúng tôi có thể vượt qua tình huống này với bất kỳ cuộn trong số đó không?

Tuy nhiên, trong khi tôi đang đọc cuốn sách cuộn để chọn một ma thuật, chúng sẽ chạy đến chỗ tôi và chặt đầu tôi trước khi tôi kịp thở lấy một hơi.

Cuối cùng mình cũng có thể thoát khỏi Ma Vương Thành, nhưng có phải mình vừa quay lại đây để chết như thế này không?

Ý nghĩ phải chết giống như một con chó trong hoàn cảnh vô lý như vậy khiến tôi phát sốt.

Tôi phải chết lần nữa chưa đầy một ngày sau khi tôi chết lần đầu. Các Hiệp Sĩ bắt đầu từ từ tiếp cận chúng tôi, trong khi hơi thở của tôi thất lại. Mặc dù đang ở trong một hành lang rộng lớn nhưng sự hiện diện của 3 Hiệp Sĩ cũng đủ để lấp đầy nó.

Tất nhiên, đó chỉ là cách nói tu từ, chúng không thực sự lấp đầy hành lang, nó chỉ cảm thấy như vậy sự hiện diện của những Hiệp Sĩ đang tiến đến thậm chí còn không thể so sánh được với bức tượng đầu thú khổng lồ mà Dyrus và tôi vừa trốn đằng sau một lúc trước...

Đợi một chút.

Gargoyle?

Tôi ngây người nhìn bức tượng đầu thú.

Thứ đó.

Không phải những thứ này thường di chuyển ở những nơi như thế này sao?

Mặc dù đó là một ý nghĩ đáng sợ.

-Vút!

-Bùm!

Cây kích khổng lồ của Gargoyle đánh trúng những Hiệp Sĩ đang tiếp cận chúng tôi từ phía trước.

Vụ nổ.

Sự kinh ngạc.

Cái chết.

"Chạy mau!"

Và sự phán xét.

Bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ.

Sự bất ngờ tàn nhẫn của Gargoyle khổng lồ đã nghiền nát hoàn toàn các Hiệp Sĩ đang tiếp cận chúng tôi với lực lượng dữ dội. Tôi thấy rõ những Thượng Cấp Hiệp Sĩ đó đã bị xé xác thành từng mảnh ngay cả khi chúng mặc áo giáp. Chúng thậm chí còn không có cơ hội để hét lên.

Chúng có thể mạnh nhưng đây là Ma Vương Thành.

Đó là nơi nắm giữ lực lượng mạnh nhất của Ma Giới.

Không khó để hiểu rằng Gargoyle là một con quái vật mạnh mẽ so với các Thượng Cấp Hiệp Sĩ vốn là quái vật của loài người.

Tôi thậm chí không thể cảm thấy buồn nôn. Tôi tránh xa những cái xác trước khi kịp nghĩ về nó.

-Thịch! Bùm! Thịch!

Chúng tôi đã có thể trốn thoát trong khi các Hiệp Sĩ đang truy đuổi chúng tôi đang phản ứng với Gargoyle bất ngờ được kích hoạt.

“S, sao nó lại đột ngột chuyển động thế?”

“T, tôi không biết!”

Không, tôi đã biết.

Rõ ràng, tất cả khả năng thể chất của tôi đều gần bằng 0, nhưng tôi có khả năng Thống Trị Ma Tộc. Có lẽ suy nghĩ của tôi đã kích hoạt Gargoyle, hoặc nó cảm nhận được sát ý của các Hiệp Sĩ và tự hành động.

Dù sao đi nữa, nó rõ ràng là muốn bảo vệ tôi.

Tôi được sinh ra với sức mạnh điều khiển Ác Quỷ.

Tuy nhiên, tôi không thể nói với anh ấy điều đó, vì vậy chạy trốn là ưu tiên hàng đầu của chúng tôi. Cho dù có bao nhiêu Hiệp Sĩ đi chăng nữa, chúng cũng không có khả năng chống lại cuộc tấn công của một con quái vật khổng lồ như vậy.

Ma Vương Thành đang trong quá trình khám xét đã trở nên hỗn loạn bởi những vụ nổ bất ngờ. Dyrus và tôi tận dụng cơ hội đó để nhanh chóng thoát khỏi đây.

“Chắc chắn sẽ có người khác bám theo chúng ta.”

"Đúng vậy."

Các Hiệp Sĩ của Công Tước Salerian đã phân tán và tìm kiếm chúng tôi. Mặc dù đã có một cuộc giao tranh xảy ra nhưng chúng

chắc chắn sẽ truy đuổi chúng tôi nếu biết chúng tôi trốn thoát. Dyrus đặt tôi lên ngựa và chúng tôi phi thẳng ra khỏi Ma Vương Thành.

Chúng tôi nhận được một số ánh nhìn tò mò khi lao ra ngoài, nhưng đây không phải là lúc để tâm đến điều đó.

-Doo, doo, doo, doo!

Ngay khi đến nơi đồn trú, chúng tôi phải dịch chuyển tức thời ra khỏi đây cùng với Charlotte. Tôi gần như mất trí khi cưỡi con ngựa đó. Thật khó để giữ nó.

"Chết tiệt! Chúng đã đuổi kịp chúng ta rồi!"

Hệ thống chỉ huy của chúng hoạt động hoàn hảo đến mức các Hiệp Sĩ của Công Tước Salerian đã nhanh chóng đuổi kịp chúng tôi. Mặc dù có rất nhiều con mắt xung quanh nhưng chúng vẫn muốn bắt chúng tôi, bất chấp nguy cơ có tin đồn.

Điều đó hẳn có nghĩa là ngay cả khi chúng giết tôi và Dyrus ngay tại đây, chúng vẫn có thể tự lo liệu hậu quả.

Chúng không thể giết Công chúa trên đường chính, nhưng nếu chỉ có chúng tôi thì chúng có thể làm điều đó một cách dễ dàng. Chúng sẽ bịa ra lý do nào đó sau.

"Chết tiệt!"

Những con ngựa mà các Hiệp Sĩ cưỡi vượt trội hơn nhiều so với con của Dyrus. Mặc dù chúng cưỡi trong khi mặc áo giáp nhưng lũ ngựa vẫn chạy rất nhanh.

Mặc dù lúc đầu chúng ở rất xa chúng tôi, nhưng chúng ngày càng tiến lại gần chúng tôi hơn.

Số lượng người truy đuổi ngày càng tăng nhanh chóng giờ đã lên tới hơn 10 người. Những người lính lái xe cướp bóc và những người đưa tù binh chiến tranh đi nhìn chăm chăm vào cuộc rượt đuổi bất ngờ này một cách trống rỗng.

"Trung úy! Hãy giữ chặt eo tôi và bảo vệ tôi!"

“Được!”

Dyrus nắm lấy eo tôi và giữ cho tôi không bị ngã mà không hỏi tôi định làm gì. Tôi mở Sách Cuộn treo trên thắt lưng, rồi nhanh chóng tìm kiếm bất kỳ ma thuật nào có thể giúp ích cho chúng tôi trong tình huống hiện tại.

Bất cứ thứ gì.

Không có thứ gì chúng ta có thể sử dụng sao?

[Tăng Tốc]

Tôi mở cuộn giấy và ném Tăng Tốc lên ngựa.

-Doo, doo, doo, doo!

Trong khoảnh khắc, chuyển động của con ngựa trở nên nhanh hơn. Bọt trắng bắt đầu hình thành xung quanh miệng con ngựa.

"Chết tiệt! Thật tốt là nó nhanh hơn, nhưng điều này có thể giết chết con ngựa trước khi chúng ta đến nơi!"

Tăng Tốc làm cho chuyển động của một người nhanh hơn, nhưng nó cũng khiến mục tiêu tiêu hao sức chịu đựng nhanh chóng. Ngay từ đầu ngựa đã không phải là loài động vật có thể chạy nước rút trong thời gian dài. Thêm vào đó, tôi áp dụng ma thuật Tăng Tốc, giúp tăng cường trao đổi chất của nó một cách điên cuồng. Điều này giống như đốt cháy mạng sống của con ngựa.

Dù sao thì nó cũng sẽ sớm như thế thôi.

"Tôi thà chết sau 3 phút thay vì 1 phút!"

"Thật là một câu đùa điên rồ!"

Ngay cả trong tình huống này, anh ấy vẫn có thời gian để bật cười vì không nói nên lời. Dyrus cười ngựa như điên. Mặc dù việc cưỡi con ngựa nhanh hơn này khó khăn hơn rất nhiều nhưng

anh ấy vẫn giữ chặt tôi và điều khiển con ngựa của mình bằng một tay.

"Chết tiệt...!"

Dyrus nhìn về phía sau và chửi rủa.

“Chúng sắp bắn tên!”

Các Hiệp Sĩ thậm chí còn không sử dụng kiếm. Chúng chỉ bắn tên vào chúng tôi vì chúng không thể đuổi kịp chúng tôi. May mắn thay, Dyrus đã né được những mũi tên theo cách gần như nhào lộn, khiến mũi tên bị chệch hướng.

“Con ngựa dường như càng ngày càng kiệt sức!”

Tình trạng ngựa của chúng và ngựa của chúng tôi rất khác nhau. Ý tôi là, hồi đó tôi đang vội nên Dyrus cũng đã cho ngựa chạy tới Ma Vương Thành cách đây không lâu.

Anh ấy đã thực hiện cú chạy nước rút vốn đã kiệt sức này và trên hết là tôi sử dụng Tăng Tốc cho nó, nên lẽ tự nhiên là sức chịu đựng của nó sẽ sớm cạn kiệt.

Tôi xem qua Sách Cuộn để xem có ma thuật nào có thể bổ sung sức chịu đựng cho con ngựa không, nhưng không có ma thuật nào như thế cả. Bên trong chỉ có các loại ma thuật hỗ trợ như Ảo Ảnh, Mê Hoặc và Thôi Miên.

“Anh có nghĩ rằng chúng sẽ bị ảnh hưởng bởi Mê Hoặc không?!”

“Chúng sẽ không sao hết! Các Hiệp Sĩ bắt buộc phải trải qua khóa huấn luyện Kháng Ma Thuật!”

Tất cả chúng đều được trang bị các biện pháp Kháng Ma Thuật. Ma pháp hỗ trợ cấp thấp sẽ không có tác dụng với chúng, đó là điều Dyrus đã nói thẳng với tôi. Vâng, tôi đã đoán trước là nó sẽ không thành công. Sẽ hơi nực cười khi các chuyên gia cận chiến lại chết sau khi dính đầy ma thuật, vì vậy chúng đã thiết lập một số buổi huấn luyện về cách chống lại ma thuật.

Tôi biết điều đó vì tôi đã đưa môn học “Huấn Luyện Kháng Ma Thuật” vào chương trình giảng dạy của Học viện. Dù sao đi nữa, sự sắp đặt của tôi lúc này đang kéo chân tôi đi.

Tuy nhiên, tôi đã phải sử dụng một cuộn giấy.

Đó là một canh bạc mạo hiểm.

Tôi đã sử dụng Ảo Ảnh.

"Tôi đã nói với cậu rằng nó sẽ không hoạt động!"

“Tôi không nhắm tới các Hiệp Sĩ!”

Tôi mở cuộn giấy để sử dụng ma thuật của nó.

Mục tiêu không phải là các Hiệp Sĩ.

Nếu bạn muốn bắn một vị tướng, hãy bắn con ngựa của hắn trước.

Tôi định thực hiện câu nói cũ đó.

[Ảo Ảnh]

Ma thuật được kích hoạt.

-Hiiiiiiii!

-Thịch!

Sau đó, âm thanh của các Hiệp Sĩ ngã xuống đất và tiếng ngựa hí vang lên từ phía sau chúng tôi.

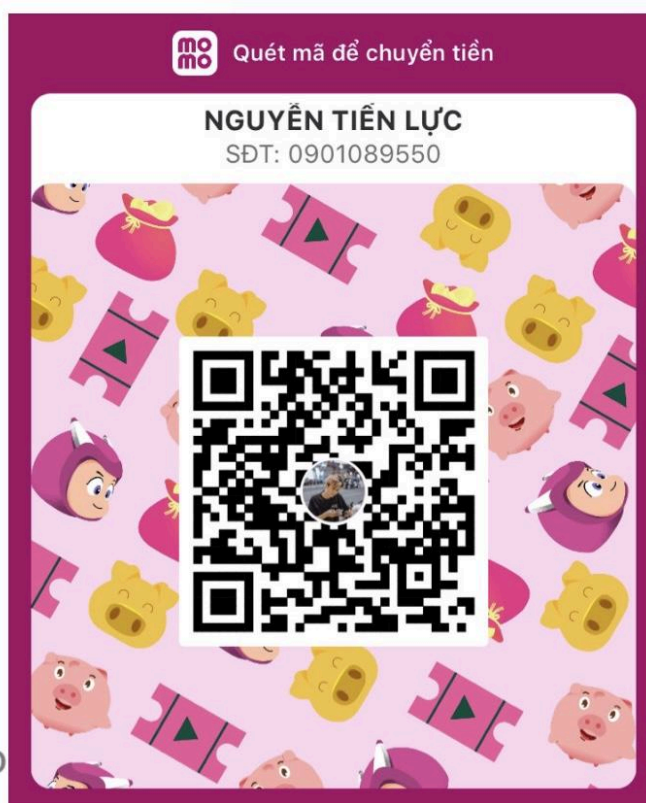
May mắn thay, có vẻ như lũ ngựa không được huấn luyện để chống lại ma thuật.

Nếu ma thuật không có tác dụng với các Hiệp Sĩ, tôi sẽ niệm phép lên ngựa của chúng. Tôi vừa cho lũ ngựa thấy ảo ảnh của một con rồng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading